

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary, právně zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem, se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019063/2011,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019063/2011 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 15 539 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Jungmannova 24, Praha 1 .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 18.2.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2011, č.j. MMB/0019063/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-Vinohrady, odborem finančním a výstavby ze dne 1.12.2010, č.j. BVIN 8353/2010/FIN/Chvi (dále jen „platební výměr Brno-Vinohrady“) a platební výměr správce poplatku byl potvrzen. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobci místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za 6 ks jiného technického herního zařízení, za období od 1.7.2010 do 30.9.2010 a od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 60.000 Kč.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27.2.2013, č.j. 30Af 31/2011 – 125, bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce Apex On-line, a.s., se sídlem Strašnická 1b/3165, Praha 10 bude dále pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s., se sídlem Jáchymovská 142, Karlovy Vary. Důvodem tohoto postupu byl zánik původního žalobce na základě fúze společnosti.

Usnesením zdejšího soudu ze dne 7.5.2013, č.j. 30 Af 31/2011-126, bylo rozhodnuto o vyloučení žaloby v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2011, č.j. MMB/0021653/2011, k samostatnému projednání. Důvodem byl odlišný skutkový stav, průběh řízení předcházející vydání žalobou napadených rozhodnutí a odlišné žalobní body, v důsledku čehož nebylo vhodné vést společné řízení proti oběma rozhodnutím žalovaného, neboť v dalším řízení před zdejším soudem již jednotlivá rozhodnutí žalovaného nemohou sledovat společný osud.

II.

Obsah žaloby:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a platební výměr za nezákonné a protiústavní. Žalobce napadá legislativní proces přijetí novely zák. č. 183/2010 Sb., kterou byl novelizován zák. č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře sportu“), a dále touto novelou byla s účinností od 16.6.2010 současně schválena novela zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kterou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně ust. § 1 písm. g), § 10a odst. 1, § 10a odst. 2 a §10a odst. 3 zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je legislativní proces přijetí novely č. 183/2010 Sb. zákona o podpoře sportu v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat tzv. „neblahou praxí přílepků“. Pro podporu svých argumentů žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 15.2.2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06. Žalobce tak poplatkovou povinnost uloženou mu na základě novely zák. č. 183/2010 Sb. považuje za zásah do ústavně a mezinárodně garantovaného práva společnosti vlastnit, resp. pokojně

užívat majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Podle žalobce žalovaný i správce poplatku nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. zcela nesprávně posoudili otázku, co má být v případě provozování centrálního loterního systému s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V důsledku této chybné interpretace došlo následně k vydání platebního výměru, který je v rozporu se zákonem o místních poplatcích, zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“) a v rozporu s obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“). Podle žalobce měl být předmětem zpoplatnění centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení ve formě interaktivních videoloterijních terminálů. Základem pro výklad pojmu jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu má být § 1 odst. 1 zákona o loteriích, na základě kterého je nutné dospět k závěru, že centrální loterní systém tvoří jeden funkčně nedělitelný celek, který se skládá z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů sloužících pouze jako zobrazovací jednotky. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkazuje na Standard centrálního loterního systému s interaktivními terminály vydaný Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení. Předmětem povolení podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivé koncové terminály. Koncové terminály jsou pouhou součástí centrálního loterního systému a nejsou tedy samostatně provozovány ani povolovány. Jejich seznam a umístění je uveden v povolení vydaném Ministerstvem financí. V případě změn v počtu koncových terminálů je tento seznam pouze doplněn a není vydáváno nové povolení. Pro podporu svých tvrzení uvádí žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139 a 9 Afs 66/2009-263. Nezákonnost napadených rozhodnutí je v tom, že předmětem místního poplatku jsou jednotlivé koncové terminály namísto centrálního loterního systému jako nedělitelného technického zařízení.

Dále žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a nezákonného zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno, případně byly uvedeny do provozu až v průběhu zpoplatňovaného období. Správce poplatku a žalovaný měli povinnost v rámci správního řízení zjistit, které koncové terminály byly v průběhu tohoto období skutečně provozovány, resp. u kterých došlo k zahájení či naopak k trvalému ukončení provozu až v průběhu relevantního období. Z logického výkladu vyplývá, že předmětem zpoplatnění jsou pouze ta zařízení, která byla uvedena do provozu. Pouze provozovaná zařízení totiž mohou mít na území obce tvrzený negativní vliv. Poplatková povinnost vzniká na základě splnění dvou předpokladů, a to: a) nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí, kterým se povoluje provozování sázkové hry (centrálního loterního systému) a b) současné uvedení centrálního loterního systému prostřednictvím koncového zařízení do provozu na území obce, příp. skutečnost, že nedojde k trvalému ukončení jeho provozu na území obce. Výklad provedený žalovaným odporuje čl. 4 vyhlášky č. 9/2010, kde se hovoří o uvedení jiného technického herního zařízení do provozu

a nikoli o jeho povolení. Nedílnou součástí podané žaloby je příloha přehledu koncových terminálů jednotlivých centrálních loterních systémů, jejichž provoz byl zahájen teprve v průběhu rozhodného období, příp. jejich provoz byl v průběhu rozhodného období trvale ukončen, aniž by tyto koncové terminály byly na území správce poplatku umístěny, resp. uvedeny poprvé do provozu. Dále pak žalobce namítá, že správní orgány nezohlednily při vyměřování místního poplatku příslušné rozhodnutí Ministerstva povolující provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému, které nabylo právní moci až v průběhu rozhodného období. I přes tuto skutečnost byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz zařízení po celé tříměsíční období. Žalovaný tak měl poměrně snížit částku místního poplatku o ty koncové terminály, které byly na území města Brna v provozu pouze po část období, na které se platební výměry vztahují. Správní orgány se tak dopustily porušení čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a zatížily žalobami napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť není zřejmé, jakým způsobem byla skutečnost trvalého ukončení provozu některých zařízení správcem poplatku zohledněna.

Žalobce napadá postup žalovaného i správce poplatku z hlediska nerespektování obecných právních zásad, zejména zásady „v pochybnostech mírněji“ resp. „ve prospěch poplatníka“ (in dubio mitius, resp in dubio pro libertate). Pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního je nejednoznačný. V případě centrálního loterního systému a jednotlivých koncových terminálů totiž není zřejmé, co má být předmětem zpoplatnění. Na podporu svých tvrzení žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 3.8.2010, sp. zn. III. ÚS 939/10, rozsudek rozšířeného senátu ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nález Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nález Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44.

Dále pak žalobce považuje napadená správní rozhodnutí za nepřezkoumatelná, jelikož z platebního výměru není seznatelné, zda vůbec a jakým způsobem správce poplatku, jakož i žalovaný, zohlednili žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku. Žalobce před vydáním platebního výměru řádně ohlásil centrální loterní systémy a zaplatil za ně místní poplatek. Žalobce je následně toho názoru, že postupem správce poplatku bylo porušeno jeho ústavně a mezinárodně garantované právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 3.5.2011 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K ústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2010 Sb. žalovaný uvádí, že dokud o protiústavnosti předpisu nerozhodl Ústavní soud, jedná se o předpis obecně závazný. Orgány veřejné správy nejsou oprávněny o protiústavnosti předpisu rozhodovat. Dokud není Ústavním soudem o protiústavnosti předpisu rozhodnuto, nelze předjímat, že na jeho základě došlo k zásahu do ústavně a mezinárodně garantovaných práv. Podle žalovaného pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný pojem,

který byl zákonodárcem použit proto, aby mohla být obcemi zpoplatněna kromě výherních hracích přístrojů všechna ostatní zařízení, na kterých jsou provozovány loterie a jiné podobné hry, k jejichž povolení je kompetentní Ministerstvo financí. Tento pojem tak nepochybně zahrnuje právě jednotlivá zařízení, jimiž jsou loterie a jiné podobné hry realizovány ve vztahu k sázejícímu. Pokud zákon o místních poplatcích používá pojem „jiné technické herní zařízení“, pak odkazuje na § 1 zákona o loteriích. Žalovaný nevidí v zákoně o loteriích oporu pro tvrzení, že konkrétní zařízení musí být schopno samostatně realizovat celý herní proces. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek není možné centrální loterní systém považovat za jedno technické herní zařízení, ale za soustavu technických herních zařízení. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek podle § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o zařízení sloužící k provozování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení ministerstva financí, přičemž koncová zařízení centrálního loterního systému tyto podmínky splňují. Žalovaný dále uvádí, že ze samotného názvu poplatku nelze usuzovat, že předmětná zařízení musejí být provozována, aby podléhala místnímu poplatku. Vyhláška č. 9/2010 sice váže zánik poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu. Tato skutečnost však není dle žalovaného podstatná, neboť žalobce nenamítá, že by mu byl vyměřen poplatek za jiná technická herní zařízení, jejichž provozování bylo trvale ukončeno. K tvrzenému porušení zásady „in dubio mitius“ žalovaný uvádí, že nevidí možnost různého výkladu právního předpisu, proto nelze podle této obecné zásady postupovat. K tvrzenému porušení procesních postupů žalovaný uvádí, že tyto námitky nebyly v průběhu odvolacího řízení vzneseny. Žalovaný posuzuje pouze vady mající vliv na výrok rozhodnutí. Žalovaný posoudil platební výměr jako vydaný na základě dokazování a vypořádal se se všemi uplatněnými námitkami. Žalobce netvrdí, že by mu na základě podkladů zjištěných správcem poplatku byl vyměřen místní poplatek za jiná technická herní zařízení, která by neměl Ministerstvem financí povolena, ale napadá pouze princip zpoplatnění koncových zařízení centrálního loterního systému. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Zdejšímu soudu byla dne 4.7.2011 doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, ve které žalobce trvá na protiústavnosti přijetí novely č. 183/2010 Sb., porušení zákonodárného procesu. Novela byla přijata jako pravý přílepek zcela nesouvisející se zákonem o podpoře sportu. Dále žalobce trvá na zhodnocení ústavnosti novely č. 183/2010 Sb. Ústavním soudem. V otázce nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o jednoznačný pojem, u kterého je možný pouze jeden výklad. Žalobce trvá na svém výkladu, kdy pod pojem jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze podřadit pouze centrální loterní systém jako celek a nikoli jednotlivá koncová zařízení. Na podporu uvedeného názoru žalobce připojuje dopis Ministerstva financí adresovaný Elektrotechnickému zkušebnímu ústavu, s.p. ze dne 3.6.2010, č.j. 34/66682/2010 a dopis adresovaný Institutu pro testování a certifikaci, a.s., ve kterém Ministerstvo žádá o technický výklad pojmu jiné technické herní zařízení pro účely zpoplatňování dle zákona o místních poplatcích. Žalobce tak trvá na důvodnosti podané žaloby.

V.**Jednání ze dne 28.5.2013**

Při jednání žalobce především odkázal na svou argumentaci uvedenou v žalobě a replice. Přivolil-li by soud závěru žalovaného, že není důležité, zda bylo jiné technické výherní zařízení provozováno, ale je důležitý den vydání povolení k jeho provozování, pak je platební výměr zcela nepřezkoumatelný, neboť neuvádí, kdy bylo zpoplatňované jiné technické herní zařízení povoleno po dni nabytí účinnosti vyhlášky č. 9/2010. Den povolení pak absentuje i v rozhodnutí žalovaného. Nemůže se jednat o ta povolení z roku 2009, den vydání povolení by musel nastat po účinnosti vyhlášky č. 9/2010.

Při jednání bylo k důkazu čteno: Splnění ohlašovací povinnosti pro účely místního poplatku za provozovaná technická herní zařízení povolená MF ze dne 23.8.2010, Standard centrálního loterijního systému ze dne 17.12.2008, Dopis Ministerstva financí č.j. 34/66682/2010 ze dne 3.6.2010, Žádost o technický výklad ze dne 7.6.2010, Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6.12.2008, Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22.12.2009, Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22.12.2009, č.j. 34/100172/2009, Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22.12.2009, č.j. 34/100170/2009 a příloha č. 1B žaloby. Návrh na doplnění dokazování stanoviskem finančního úřadu ve věci trvalého ukončení provozu jiného technického herního zařízení byl zamítnut.

VI.**Právní hodnocení soudu:**

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

Krajský soud se přednostně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí soud zabývat z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

Takové rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

Žalobcem je napadána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvádí Vrchní soud

v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, sp. zn. 6 A 48/92, že: „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Žalobce považuje platební výměr správce poplatku, jakož i rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť z těchto rozhodnutí není seznatelné, zda vůbec případně jakým způsobem správce poplatku zohlednil žalobcem odvedený místní poplatek na základě jeho ohlášení k místnímu poplatku.

Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti. Správci poplatku bylo dne 25.8.2010 doručeno ohlášení k místnímu poplatku za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí ČR, kterým žalobce ohlásil 4 ks centrálního loterního systému za období od 1.7.2010 do 30.9.2010 a za období od 1.10.2010 do 31.12.2010 a současně uhradil částku 40.000 Kč. Správce poplatku vyzval žalobce výzvou ze dne 13.10.2010, č.j. fin.6964/2010/Ch, aby doplnil ohlášení o kompletní rozhodnutí Ministerstva financí. Dne 25.10.2010 žalobce doplnil ohlášení uvedením koncových zařízení provozovaných žalobcem v územním obvodu správce poplatku, celkem 6 ks. Dne 4.11.2010 ohlásil ukončení provozu 3 ks centrálních loterních systémů.

Správce poplatku dne 1.12.2010 vydal platební výměr, kterým byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za 6 ks technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí za období od 1.7.2010 do 30.9.2010 a za období od 1.10.2010 do 13.12.2010 v celkové částce 60.000 Kč. V platebním výměru je mj. uvedeno: „Vzhledem k částečné úhradě poplatku ve výši 20.000 Kč ze dne 1.9.2010 a 20.000 Kč ze dne 18.10.2010 zaplaťte na účet m.č. Brno-Vinohrady...částku 20.000 Kč...“

Na základě výše uvedeného tedy nelze dospět k závěru, že by správce poplatku v platebním výměru nezohlednil žalobcem provedené platby, které žalobce provedl na základě ohlášení k místnímu poplatku dne 1.9.2010 a 18.10.2010 jeho rozhodnutí bylo z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Správce poplatku sice vyměřil místní poplatek na celkovou částku 60.000 Kč, po žalobci však následně požadoval pouze zaplacení částky 20.000 Kč, přičemž zohlednil předchozí provedené platby. Námitka nezohlednění předchozích plateb nebyla v rámci odvolacích námitek uplatněna, a proto neměl žalovaný důvod se k této otázce vyjadřovat, a to ani z úřední povinnosti, neboť správce poplatku

s ohledem na uplatněnou námitku nijak nepochybil. Žalovaného rozhodnutí tak nelze z tohoto hlediska považovat za nepřezkoumatelné.

Dále se soud z úřední povinnosti zabýval i ostatními vadami způsobujícími nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Žádnou z naznačených vad však krajský soud v napadených rozhodnutích neshledal. Naopak z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami, dále je seznatelné, které otázky považoval za rozhodné a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil, je taktéž zřetelná. Krajský soud tak nehledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu a nezákonné zpoplatnění koncových terminálů, které v příslušném období nebyly provozovány, resp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno

Žalobce dále považuje správní rozhodnutí za nezákonné z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu a současně i pro zjevně nesprávné zpoplatnění koncových terminálů, které v relevantním období nebyly uvedeny do provozu, příp. jejichž provozování bylo trvale ukončeno.

Ze znění zákona o místních poplatcích jednoznačně vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích. Vyhláška č. 9/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Proto otázka, zda bylo jiné technické herní zařízení uvedeno v příslušném zdaňovacím období do provozu, není pro stanovení výše místního poplatku relevantní. Platební výměr byl vydán po účinnosti vyhl. č. 9/2010 a týkal se jiných technických herních zařízení, které byly povoleny Ministerstvem financí. Místní poplatek byl přitom vyměřen na základě ohlášení žalobce. V posuzovaném případě tak byla splněna podmínka čl. 6 vyhl. a nebylo nutné, aby rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení bylo vydáno až po účinnosti vyhlášky. Z logiky věci pak plyne, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže být způsobena absencí data vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení po datu účinnosti vyhlášky, jak namítal žalobce.

Provoz jiného technického herního zařízení je však relevantní z hlediska zániku poplatkové povinnosti. Zánik poplatkové povinnosti je dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 vázán na den trvalého ukončení provozu jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Dále pak podle čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 je poplatník rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o

trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti. Z výše citovaných článků obecně závazné vyhlášky č. 9/2010 vyplývá, že o trvalém ukončení provozu jiných technických zařízení je povinen informovat správce místního poplatku poplatník, vyžaduje se tedy jeho procesní aktivita. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že správci místního poplatku bylo dne 5.11.2010 doručeno odhlášení místního poplatku za jiné technické herní zařízení typ MAGIC LOTTO, výrobní číslo serveru 801072, s datem ukončení dne 4.11.2010, typ Kajot VLT, výrobní číslo serveru SVRVLT037, s datem ukončení dne 4.11.2010 a typ MULTI LOTTO, výrobní číslo serveru APXML001, s datem ukončení provozu 4.11.2010. Správce poplatku však toto hlášení v platebním výměru nezohlednil a v odůvodnění platebního výměru následně uvedl, že „*pro trvalé ukončení provozu THZ povoleného MF musí být rovněž předložen doklad o trvalém ukončení THZ*“. Takový závěr správce místního poplatku je nesprávný. Dle názoru soudu je třeba vyjít z toho, že takto žalobcem doložené odhlášení místního poplatku lze považovat za ohlášení o trvalém ukončení provozu dle čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 se zánikem poplatkové povinnosti dle čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010. Žalobce nesdělil, že by takto docházelo k přerušení provozu jiného technického zařízení. V odhlášení místního poplatku je přitom uveden i den, kdy došlo k ukončení provozu jiného technického zařízení. Dle názoru soudu lze k takovému závěru dospět i výkladem podání žalobce (není zde výslovně uvedeno trvalé ukončení provozu), neboť jeho podání jednoznačně směřovalo k dosažení zániku poplatkové povinnosti. Soud by proto považoval za přepjatý formalismus, pokud by takto absence přesného vyjádření, že se jedná o trvalé ukončení provozu, vedla k tomu, že by podání žalobce nebylo možno považovat za ohlášení o trvalém ukončení provozu. Vyhláška nestanovila povinnost, že by k trvalému ukončení provozu jiného technického herního zařízení bylo třeba doklad Ministerstva financí o trvalém ukončení provozu. Vyhláška č. 9/2010 vázala zánik poplatkové povinnosti toliko na trvalé ukončení provozu, přičemž nestanovila způsob prokázání takové skutečnosti a na informování správce poplatku o takové skutečnosti. Dle názoru soudu za takto nastavených pravidel k ukončení trvalého provozu postačuje jen oznámení (ohlášení) o ukončení provozu jiného herního technického zařízení s uvedením dne ukončení. Požadavek správce místního poplatku byl zaveden až vyhl. č. 21/2010 s účinností od 1.1.2011 (vyhl. č. 21/2010, zrušila vyhl. 9/2010 s účinností od 1.1.2011), dle které je zánik poplatkové povinnosti vázán na zánik povolení jiného technického herního zařízení vydaného Ministerstvem financí. To je poplatník povinen ohlásit ve lhůtě 15 dnů o nabytí právní moci zániku povolení a prokázat protokolem o ukončení provozu (čl. 4 a 5 vyhl.). Žalovaný i správce poplatku tedy pochybili, když při vyměření místního poplatku nezohlednili, že v průběhu roku 2010 žalobce ohlásil ukončení trvalého provozu výše zmíněných jiných technických zařízení. Jejich rozhodnutí jsou tak v tomto směru založena na nesprávném hodnocení skutkových okolností. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že správce poplatku vrátil žalobci přeplatek ve výši 10.761 Kč rozhodnutím o přeplatku ze dne 15.2.2011, č.j. BVIN1178/2010/FIN/Chvi. Z rozhodnutí plyne, že žalobci byl místní poplatek vrácen až od právní moci rozhodnutí Ministerstva financí, kterým bylo zrušeno povolení k provozování předmětných jiných technických herních zařízení. Žalobce však nebyl povinen hradit místní poplatek u výše specifikovaných jiných technických herních zařízení již od 5.11.2010.

Následně soud přistoupil k vypořádání ostatních žalobních bodů. Ty však soud neshledal důvodnými.

Námítka proti legislativnímu procesu přijetí novely zákona o místních poplatcích

Námítka žalobce dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (dostupném na <http://nalus.usoud.cz>) shledal nedůvodnou. Nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 Ústavní soud zamítl návrh na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., in eventum, aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí zákona č. 183/2010 Sb.

V odůvodnění nálezu Ústavní soud uvedl, že jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti rovněž poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Dále odkázal na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: „[...] zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu“. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné upozornit na to, že ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozu centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterijními terminály považováno za technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a co je tedy předmětem místního poplatku vyměřeného na základě vyhlášky č. 9/2010. Výklad tohoto pojmu provedený žalovaným nemá oporu v zákoně o místních poplatcích a v zákoně o loteriích.

Před vyjádřením se k výše uvedené žalobní námitce soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje, a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterijních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterijních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je „přípustné, aby obec,

pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“

Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterijní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Tento závěr je v souladu s listinami předloženými žalobcem při jednání. Soud nezpochybňuje, že interaktivní videoloterijní terminál coby součást centrálního loterního systému má jinou technologickou povahu, než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku, což jednoznačně plyne i z argumentace soudu.

Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované

v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterijní terminál.

Je třeba si rovněž uvědomit celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé interaktivní videoloterijní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována.

V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. dubna 2010, z třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky, vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...]K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce.[...]“. Obdobně tento pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. května 2010: „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činí značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl

zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona).

Žalobce provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce jsou splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterijní terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že určité zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. V dané věci zařízení žalobce (interaktivní videoloterijní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna.

Na základě výše uvedeného tak nelze dospět k závěru, že by poplatek stanovený za interaktivní videoloterijní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že by žalovaným provedený výklad tohoto pojmu neodpovídal dikci zákona. Dále nelze souhlasit s názorem žalobce, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

Nerespektování obecných zásad právních

Žalobce spatřuje v postupu žalovaného porušení zásady „in dubio mitius“ – v pochybnostech ve prospěch poplatníka jako subjektu soukromého práva, neboť v případě, že legální pojem je neurčitý, je třeba postupovat při jeho výkladu a aplikaci ve vztahu k poplatníkovi mírněji.

S ohledem na výše uvedené je však soud toho názoru, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ neumožňuje dvojí výklad. Dále na základě výše uvedeného soud připomíná, že postup žalovaného, kdy pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ subsumoval i interaktivní videoloterijní terminál nelze považovat za postup, kterým by docházelo k bezdůvodné aplikaci výkladu pro poplatníka tvrdšího a zasahujícího jeho soukromou sféru nad rámec požadovaný zákonem, neboť teleologickým výkladem za použití záznamu ze senátní rozpravy lze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zahrnout pod tento pojem i jednotlivé koncové jednotky. Závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.8.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, nálezu Ústavního soudu ze dne 15.12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nálezu Ústavního soudu ze dne 13.9.2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 5 Afs 71/2007-60 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2006, č.j. 7 Afs 126/2005-75 tak nejsou v souzených věcech aplikovatelné.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VII.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012 ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání před soudem) ve výši 3 x 2 100 Kč, 1 x 3 100 Kč (úkon učiněn až po 1.1.2013) čtyři režijní paušály ve výši 4 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 10 600 Kč a rovněž cestovné za jízdu vlakem k soudu a zpět ve výši 590 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 349 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 15 539 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu